

Daniela Nane:

'Important e să produci emoție...'

Fetițele frumoase sunt răsfățate. Cum era în copilărie Daniela Nane ?

Am fost și eu răsfățată, având în vedere că am fost singură la părinți, dar nu în mod excesiv. Eram destul de înțeleaptă; mi se oferea aproape tot ce-mi doream,

să-mi dea siguranță materială. Ar fi vrut să devin medic. Am început să învăț pentru medicină, dar, după ce am luat treapta a doua cu o medie foarte mare, mi s-a spus: "Stop, eu aș vrea să dau la teatru. Vă rog să mă înțelegeți și să mă sprijiniți. Dacă nu

foto: Luana Mitran

intru de prima dată, dau unde vreți voi". N-am intrat atunci, însă am avut noroc: după Revoluție s-a mări numărul de locuri.

Cum a fost copilăria la Iași ?

Mi s-a dat o educație care m-a lăsat destul de dezarmată în fața vieții din București. La Iași, dacă spui o vorbă, e vorbă. Nu sunt oamenii atât de agitați,

nu chiar când îmi doream, în așa fel încât să nu devin un copil care nu își cunoaște limitele dorințelor. Am fost un copil iubit și am simțit asta.

Ce carieră visau pe atunci părinții tăi pentru tine ?

Nu s-au gândit că voi face o carieră artistică, deși în familie avem multe talente. Mama avea o voce extraordinară de soprană, din păcate necultivată. Bunicul, la fel, cânta foarte bine. Eu nu am moștenit talentul lor, dar a existat această linie în educația mea.

Te-ai gândit vreodată să faci muzică ?

M-am gândit. M-au dus și la cursuri de pian, de pictură și de balet. Unui copil trebuie să-i ocupe timpul cu cât mai multe lucruri și am ales ce mi s-a potrivit: dansul. Deși încă de la trei ani, mi se spune, voiam să fiu actriță, părinții se gândeau, pentru mine, la o profesie care să-mi asigure o poziție socială deosebită și care

de încrâncenați. Sunt mai așezați, viața are alt ritm, vorba moldoveanului: "Ho, că nu dau turcii!". Mi-a luat destul de mult timp ca să-mi dau seama că în București se poate și altfel. Dar nu mi-am pierdut încrederea în oameni.

Te simți dezrădăcinată când te întorci la Iași ?

Nu. Colegii mei s-au căsătorit, au copii deja, sunt așezați la casele lor, cu facultăți, masterate... Am puțin timp când merg la Iași, dar câteva zile le petrec cu ei. Neavând frați, am mulți prieteni.

Cum ai ajuns să participi la preselecția pentru "Miss România", titlu pe care apoi l-ai câștigat ?

Oricum veneam la București pentru pregătire. Trebuia să-mi umplu timpul cu ceva. A fost o experiență în plus. Atunci mi se părea o activitate adiacentă scenei. Este, într-adevăr, dar mult diferită. Această experiență mi-a prins foarte bine

pentru că am înțeles care sunt diferențele.

Apoi ai intrat la Actorie, la clasa profesorului Mircea Albulescu. Te-a marcat personalitatea sa artistică ?

Este un profesor extraordinar, pentru că își deschide sufletul către noi, ne învață tot ce știe — și știe într-adevăr. M-a impresionat faptul că, din prima zi, i-a numit pe studenții săi "colegi", în ideea că cei patru ani de școală trec foarte repede.

Rolul de debut în teatrul profesionist a fost Emilia din Patul lui Procust, în regia Cătălinei Buzoianu, la Teatrul "Bulandra". Cum a fost întâlnirea cu această regi-zoare, cunoscută și ca un formator de actori ?

E adevărat, toți anii de facultate înseamnă o căutare. Mi-ar fi plăcut să fac roluri cât mai diferite; am jucat destul, dar nu atât cât mi-aș fi dorit. Cu Cătălina Buzoianu se lucrează foarte bine. Ascultam toți cu sfințenie ce spunea, pentru că majoritatea eram studenți și această întâlnire era o șansă pe care nu trebuia să o ratăm. E mare lucru să lucrezi cu un regizor în care să ai deplină încredere. Dacă doamna Buzoianu îmi cere să fac ceva, chiar și atunci când, poate pe moment, mi se pare nepotrivit, îmi dau seama foarte curând că este o idee extraordinară pe care eu la început nu am înțeles-o.

Ești actriță acum la Teatrul "Bulandra", protejată de "pălăria" celebrei Lucia Sturdza, teatru pe unde s-au perindat mari maestri ai scenei. Cum resimți această tradiție ?

Să știți că m-am întrebat dacă doamna Bulandra, în cazul în care ar mai fi fost în viață, m-ar fi angajat sau nu. Sunt marcată de seriozitate intrând în acest teatru. E o răspundere foarte mare, având în vedere că pe această scenă au jucat atâția actori extraordinari. Fiecare dintre noi trebuie să ducă mai departe numele Teatrului "Bulandra". Am fost bine primită de colegi. Îmi place să lucrez în echipă — și nici nu se poate altfel în profesiunea asta; stilul de lucru e foarte special aici, în sensul că, la repetiții, toți ne spunem opiniile fără ca ceilalți să se supere. Se discută și se alege soluția cea mai bună.

Cum e colaborarea cu generația consacrată a teatrului ?

Este cât se poate de normală și așa și trebuie să fie.

Crezi că ai fi o actriță telegenică? Deși în România se face film puțin, ai cochetat cu platoul de filmare? Vezi un viitor pentru tine în film?

Sunt mai mult telegenică decât foto-genică. Când ești în fața camerei ai o continuitate a stării, pe când în fotografie încerci să fii cât mai diferită, pentru a putea fi immortalizate cât mai multe stări.

Te-ai vedea mai curând actriță de film decât de teatru?

E foarte greu, pentru că în România nu prea se face film, dar mi-ar plăcea. E adevărat că la teatru, într-o seară, îți poate ieși o scenă mai bine, una mai prost. Dar te concentrezi mai bine data viitoare! Pe când în film revenirea asupra lucrului nu mai e posibilă.

Ai început să fii manechin în timpul facultății. Am observat că, atât în străinătate cât și la noi, actrițele se îndreaptă spre modă și manechinele, spre film. Cum îți explici?

Sunt domenii care se interferează. Pe scenă porți un anumit costum și el face parte din personaj, chiar creionează caracterul acestuia. O actriță se îndreaptă spre modă pentru că e deprinsă deja să

poarte un costum, să intre în "stofa" lui și, în funcție de ceea ce îmbracă, are o anumită stare. În timp ce modelele tind spre actorie pentru că e un domeniu mediatizat; în modă, la o anumită vârstă, nu mai poți face față, din motive bine știute. Unele dintre ele au făcut chiar film: Elle McPherson, Claudia Schiffer, Cindy Crawford; cea din urmă, cu mai puțin succes. Fiecare după posibilități.

Tu de ce te-ai îndreptat spre modelling?

Îmi place foarte mult să pozez, pentru că încerc să subliniez personalitatea costumului printr-o stare anume, printr-o atitudine, un gest. Mă ajută foarte mult faptul că sunt actriță.

Cât ești de actriță când pozezi?

Tot timpul sunt actriță, pentru că eu ca ființă sunt destul de timidă. Nu se vede, dar cei care mă cunosc o știu. Sunt model poate și din dorința de a lucra. Am un temperament foarte activ și mi-e greu să stau degeaba. Totdeauna îmi găsesc ceva de făcut, iar când sunt solicitată să lucrez ca manechin, o fac cu cea mai mare plăcere.

Ce părere ai despre teatrul de revistă?

Mă interesează – în măsura în care umorul e de bună calitate – pentru că oamenii au nevoie să râdă. Viața e copleșitoare, e grea, mai ales în România timpurilor de azi. E o bucurie extraordinară, la teatru, când oamenii râd și opresc scena aplaudând numai ca să le dai timp să mai râdă.

Te simți atrasă de comedie?

Îmi place foarte mult să fac comedie pentru că mă simt bine când oamenii se bucură. Ei au nevoie să râdă așa cum au nevoie și să plângă, să fie emoționați. Astfel devin mai conștienți chiar de rostul lor în viață. Sunt o fire veselă și optimistă; cred că dramele cotidiene sunt rezolvabile. Important e să produci emoție, nu contează în ce context.

Omul modest care e Daniela Nane nu se

simte nedreptățit de publicitatea făcută uneori aproape în exclusivitate aspectului său fizic?

Am trecut prin diferite stări în legătură cu acest subiect. Am fost, la început, flatată, apoi am început să mă simt vinovată, apoi am început să fiu iritată, apoi enervată, acum nu pot decât să fac haz de necaz. Face parte din mine, a trebuit să îmi asum acest lucru. Am și mizat puțin pe asta, la început. Nu știu dacă am făcut bine sau rău.

În ce sens ai mizat pe asta?

La început, eram cunoscută mai mult ca "miss". Atunci când lumea îți știe numele, e mai atentă la tine. Ai posibilitatea, în acest fel, să fii remarcat mai repede. Există actor și actrițe care sunt foarte talentați, dar nu au avut șansa unei mediatizări adecvate. Am mizat pe asta și pentru faptul că oamenii au nevoie de modele, de mituri, de basme, care să fie admirate ca fiind altfel decât ei – deși noi suntem totuși oameni obișnuiți. Au nevoie să se raporteze la ceva pe care îl percep ca superior.

Am auzit că ai un cal. Cum ți-ai descoperit pasiunea pentru echitație?

Îmi plac foarte mult animalele. Părinții mei au avut patru pisici siameze, iar eu am trăit mereu alături de câini. Deci am iubit și caii foarte mult. Calul e un animal cu totul special, ca și relația mea cu el. Acum un an, însă, am căzut. Am jucat două săptămâni cu ochiul vânăt. A fost neplăcut: în Patul lui Procust eram machiată și nu se vedea, dar a doua și a treia zi jucam o contesă foarte mândră de felul cum arată și era destul de penibil (oricum, foarte comic la urma urmei). Am avut și o filmare la televiziune și nu puteam fi luată în prim-plan din nici un unghi, așa că a trebuit să folosesc o pereche de ochelari de vedere (care, până la urmă, au "dat" foarte bine pentru personajul respectiv). Dar, de atunci, sentimentele pentru calul meu s-au mai răcit.

Ce e mai important pentru tine, cariera sau viața de familie?

Viața de familie. Se spune că nu poți face creație adevărată decât dacă ești nefericit. Dar eu, ca să pot să-mi concentrez atenția asupra profesiei, am nevoie să fiu liniștită, iubită, să am o relație bună, să mă simt protejată, ocrotită. Deocamdată, nu sunt dispusă să renunț la viața de familie pentru carieră, dar nici la carieră pentru viața de familie. O să încerc să le împlinesc pe amândouă în așa fel încât să-mi fac viața frumoasă și să fiu fericită.

Mirona Hărăbor

Daniela Nane în **Șase personaje...** la „Bulandra“

foto: Luana Mitran

